

Jak se zbavit Hořkosti

Dávejte pozor,

a aby se nerozbujel nějaký kořen hořkosti, který by nakazil a poškodil mnohé.

(Židům 12, 15)

Autor: J. Wilson

Překlad z angličtiny: A. Tvrznik

HOŘKOSTI

JAK SE ZBAVIT

Veškerá hořkost, hněv, zuřivost, křik i urážky ať vás opustí spolu s veškerou záští. Budte k sobě navzájem laskaví a

milosrdní. Odpouštějte si navzájem, tak jako Bůh v Kristu odpustil vám.

Jakožto milované děti se řiďte Božím příkladem a žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás a vydal sám sebe za nás jako dar a oběť příjemně vonící Bohu. (Efeským 4, 31-5, 2)

Tento biblický text nas učí, že se máme zbavit hořkosti. Než můžeme diskutovat o tom "jak" a "proč" musíme toto udělat, je pivotní si uvědomit, že základem všech našich akcí v tomto směru musí být to co Ježíš Kristus pro nás na kříži vykonal. Ve všem našem počínání musíme imitovat Boha.

Ve starém zákonu se mluví o ženě, jejíž jméno znamenalo Příjemná. Jmenovala se Noemi a odstěhovala se s manželem a jejich dvěma syny pryč z Israele do jiné země. Ale muž jí zemřel a během dalších deseti let zemřeli také oba její synové. Noemi řekla svým ovdovělým snachám; "...můj úděl je pro vás příliš trpký; Hospodinova ruka se obrátila proti mně!" (Rut 1, 13). Noemi

porovnávala jejich utrpení aby mohla rozhodnout, kdo z nich třech měl větší právo k hořkosti. Později také prohlásila:

"Neříkejte mi Noemi, Rozkoš má, ale spíš Mara, Zatrpklá - tak trpký úděl mi Všemohoucí dal! S plnou náručí jsem odcházela, Hospodin s prázdnou vrátil mě. Proč říkáte mi Noemi? Hospodin stojí proti mně, Všemohoucí mě sužuje!" (Rut 1, 21, 22)

Její hořkost byla proti Bohu. Byl Bůh, kdo jí vzal manžela; byl to Bůh, kdo jí vzal oba syny ...Noemi držela proti Bohu všechno, co se jí stalo. Pětkrát v těchto biblických verších, vinila Boha za svoji hořkost.

V dnešní době mnoho lidí těž dává za všechno vinu Bohu. Nejen že jsou plni hořkosti ale některým se dokonce v tomto rozpoložení líbí. Nevědí co by dělali, kdyby se hořkosti zbavili; neměli by proč žít. Cítí se tak dobře.

Známe takové lidi ve světě i v církevních sborech. Je jednoduché si všimnout někoho, kdo v sobě má hořkost. Je to vidět v jejich očích i vráskách na obličeji (i v případě, kdy jsou mladí). Je to viditelné na jejich rtech i když se usmívají anebo smějí. Slyšíme to i v tónu jejich hlasu, když se nás snaží přesvědčit že žádnou hořkost v sobě nemají. Hořkost je centrální a má vliv na všechno.

Kromě Noemi, bible mluví také o jiných lidech, kteří nosili v sobě hořkost. Je jich celá skupina. Například Jonáš byl zahořký člověk.

Hospodin Jonášovi odpověděl: "Myslíš, že se zlobíš právem kvůli té rostlině?" "To bych řekl! Zlobím se k smrti!" (Jonáš 4:9)

Jonáš si myslel že měl právo se zlobit. Mně to dělá dobře, Bože, když se zlobím. Bože, ty chybuješ když odpouštíš lidem. Já nechci abys jim odpustil.

My, lidé, se rádi zlobíme na druhé. Ale naše biblické verše nás učí, že se musíme zbavit vší hořkosti a udržovat si

jemnost duše. Zamysleme se nad následující otázkou" Je možné být laskaví, citliví k druhým a mít jemnou duši a zároveň v sobě nosit hořkost? Všechny tyto kvality jsou vnitřní postoje člověka. Jemnost vychází z nežnosti duše. Hořkost je také vnitřní kvalita. Ale není možné mít paralelně dvě oponující si vnitřní kvality.

Apoštol Pavel říká, že se musíme hořkosti zbavit a být laskaví a mít vzájemný soucit s druhými. A proto hořkost musí pryč. Ale než se jí můžeme zbavit, musíme vědět v čem spočívá a uvědomit si její přítomnost.

Je celkem jednoduché vidět hořkost druhých, ale není tak jednoduché ji vidět v nás. Je tedy velmi důležité dobře porozumět biblické definici tohoto problému.

Řekněme, že věřící se dopustí hříchu. Například: Dopustí se lži. Když řekne lež, cítí vinu anebo hořkost? Odpověď je: Vinu. Když hřešíme, cítíme se vinnými. To není komplikované. Teď si představme, že někdo lhal o tomto stejném věřícím po celém městě. Co teď ten věřící

citi? Vinu anebo hořkost?

Vinu cítíme když my zhřešíme ale když někdo jiný zhřeší proti nám, cítíme hořkost. Definice hořkosti ukazuje na akci někoho jiného. Jestliže my jsme někomu ublížili, cítíme vinu a víme, že se potřebujeme omluvit a odvrátit se od hříchu, kterého jsme se dopustili.

Možná, že se za svůj hřích neomluvíme, ale to neznamena, že jsme nevěděli co je správné udělat. Ale co můžeme dělat s vinou druhých? Hořkost je vždy založena na hříchu druhého, ať už je skutečný anebo si jen my představujeme, že se někdo dopustil hříchu vůči nám.

V případě, že si něco jen představujeme: Často můžeme cítit hořkost vůči někomu protože o nás cosi řekl, i když ve skutečnosti to ten člověk neřekl. Doslechli jsme se něčeho, co nebylo pravda a teď cítíme hořkost. Čekáme na omluvu, kterou nám ten člověk nemůže dát. Zahořkneme na zbytek svého života, protože se nám ten člověk neomluvil za to co nespáchal?

Mimochodem, mnoho lidí si nedovede představit, že

nosí v sobě hořkost způsobenou hříchy, o jejichž skutečnosti se jen domnívají. Co se týká hořkosti, představujeme si, že vina druhého je vždy skutečná. Když se takový člověk snaží pocitu hořkosti, je pro něho přípustné, že ta druhá osoba je ve skutečnosti vinná, pokud se sami zbavíme pocitu hořkosti.

Ale co když hřích druhého je skutečný? Existuje mnoho lidí, kterým skutečně bylo někým ublíženo. Jak se vypořádáme se skutečným ublížením?

Hořkost je založena na hříchu, který se nějakým způsobem týká nás. Nezáleží na tom jak veliký je ten hřích, ale jak blízko se nás dotkne. Například: Když se něco extrémně nemorálního stane v Iránu, Iráku, v El Salvadoru anebo v Kolumbii, co ohledně toho uděláme? Čteme o tom, ale necítíme vinu ani hořkost. Můžeme se cítit šokováni anebo mít pocit že nečemu nemůžeme věřit, ale necítíme vinu a hořkost. Přesto však to byl hrozný hřích a někdo se ho skutečně dopustil. Takže nezáleží na tom jak

veliký je ten hřích, ale jak blízko ke mně je člověk, který ho spáchal. Hořkost se vztahuje k lidem, kteří jsou nám blízcí.

Kdo jsou nejspíš tito lidé? Odpověď je jednoduchá: Otcové, matky, bratři, sestry, manželé, manželky, děti, někdo s kým chodíme, spolubydlící, naši vedoucí v práci, naši podřízení, spolupracovníci, obchodní partneři a možná i jiní příbuzní jako dědeček s babičkou, strýčové a další. Možná mnozí z nich také nosí hořkost vůči Bohu.

Obyčejně člověk nezahořkne vůči zlu, s kterým není v přímém kontaktu. Hořkost je založena na hříchu člověka, který je nám blízký a který nám nějak ublížil. Může to být maličkost. Nemusí to být nic velikého, musí to jen být v naší blízkosti: „Uklízí si po sobě ponožky? Ne?“ Můžete jen pro to zahořknout? Asi ne, ale co když to udělá pěti tisíckrát?

Možná, že si myslíte, že máte právo zhořknout. Ale bible nedává právo nikomu nosit v sobě hořkost.

Dbejte na to, aby někdo neminul Boží milost,

aby vás netrápil nějaký pučící kořen hořkosti, skrze

něž by mnozí byli poskvrněni. (Židům 12, 15)

Tento text popisuje hořkost jako kořen. Kořen je něco co je pod zemí, neviditelné. Ale evidence jeho přítomnosti může být viditelná, jako třeba když roste pod chodníkem a v určitých místech ho zvedá.

Kořeny zapříčiňují i jiné věci. Fakt, že je nevidíme, neznamena, že tam nejsou. Také to neznamena, že je nikdy neuvidíme. Pijí potravu a nezůstanou jako kořeny navždycky. Eventuální se objeví.

Ovoce ktere přinesou se přímo vztahuje k typu kořene, který je produkuje. Kořeny jabloně nám dávají jablka. Jestli je kořen hořký, přinese hořké ovoce.

Toto je o čem tento biblický text mluví. Dávej pozor, jinak nějaký kořen hořkosti se najednou objeví, zapříčiní obtíže, nakazí mnoho lidí; což znamena, že je znečistí. Všimli jste si někdy hořkosti, která se procházela církevním sborem? Hořkost může proletět kongregací jako oheň na prerii. Může projít místem, kde pracujete anebo

studentskými ubytovny. Proč se to stává? Někdo se rozhodl o tom rozdělit; někdo, kdo byl naplněn hořkostí a nechal kořen hořkosti proniknout na povrch a nést ovoce. Mluvil o tom a mnoho lidí zhořklo. Autor epištoly Židům nás před tím varuje když říká: *Dávejte pozor, abyste nepostrádali milost boží. Když to dovolíte, hořkost přijde a nakazí, znečistí mnohé.*

Co se stane s člověkem, který v sobě drží hořkost léta? Co se mu stane fyzicky? Může onemocnět? Řekněme, že to je hořkost vůči někomu v jeho rodině. S nikým se o to nedělil. Neznečtil druhé lidi - držel to hluboko vevnitř. Když to nosí v sobě několik let, začne nakonec cítit bolest. Jde k doktorovi a ten mu řekne: „Máte pravdu, jste nemocný. Ale já se nezabývám těmito nemocemi. Pošlu vás k jinému doktorovi.“ A tak ho pošle k psychiatrovi a psychiatr souhlasí: „Ano, jste skutečně nemocný a já vím proč. Jste nemocný, protože jste držel v sobě hořkost dvacet let vůči svému otci. Držel jste to celá ta léta vevnitř

a to způsobilo vnitřní hnilobu. Držel jste ten jed vevnitř a tato kyselina způsobila vaši fyzickou nemoc. Co já vám doporučuji je jít domů a rozdělit se o to s vaším otcem. Proč byste to měl držet vevnitř a onemocnět? Pusťte to ven. Nechte druhé onemocnět."

Takže svět dává dvě možnosti: Drž hořkost vevnitř a onemocni anebo ji pusť ven a nakaž všechny okolo. Boží řešení je vykopat ten kořen. Ale k tomu je třeba boží milosti. Člověk musí znát Pána Jžíše Krista aby to dokázal! Ježíš Kristus je ten pramen boží milosti.

Světský druh řešení zbavit se hořkosti nemůže být věřícími používán. Když věřící kopírují světská řešení, mají jen dvě ubohé možnosti. Bible učí zbavit se vší hořkosti. Věřící nesmí hořkost držet v sobě a nesmí se o ni dělit s druhými! Věřící se musí hořkosti vzdát a dát ji Otci nebeskému skrze Ježíše Krista!

*„Máte-li však v srdci hořkou závist a svárliivost,
nechlubte se moudrostí a nelžete proti pravdě. To přece*

*není moudrost přicházející shůry, ale přízemní,
živočišná, ďábelská." (Jakub 3,14-15)*

Když jsem byl mladým praporčíkem na Námořnické akademii, myslel jsem si, že malichernost a žárlivost, které jsem viděl budou vyměněny za cestu moudrosti. Myslel jsem si, že vyšší je hodnota, tím bude člověk moudřejší a že žárlivost se stala ještě více intenzivní. *Hořkost se nahromadí.* Když není řešení, lidé se nestanou méně zahořklými, čím moudřejší jsou. Hořknou víc a víc během let. Je to horší a horší.

A jestli držíš hořkou žárlivost, začneš jednou praktikovat zlo. To nepřichází s nebe, přichází to přímo z pekla a od ďábla. Každá praxe zla přichází z postoje zla. Z toho by mělo být zřejmé, že máme skutečný problém. Jak se zbavíme hořkosti?

Než se můžeme hořkosti zbavit, musíme si uvědomit, že hořkost v sobě máme. Jak můžeme zjistit, že jsme zahořklí?

Jedním dobrým ukazatelem je toto: Hořkost si vzpomíná

na detaily. Měla jsi tisíce konverzací ve svém životě a většinu jsi jich zapomněla. Ale tato byla před pěti lety a ty si vzpomínáš na každé slovo, intonaci a všechny nuance jeho hlasu. Víš přesně co se stalo, což znamená, že máš v sobě hořkost.

Někdo může namítnout, že je také možné si velmi dobře pamatovat zajímavou, dobrou konverzaci. Je to možné? Ano, je, ale to se tak často nestává. Proč? Protože paměť se upevňuje neustálou repeticí: Opakuj, opakuj, opakuj! Lidé většinou neopakují nekonečně to co prožili krásného ve svém životě, ale stále přemítají nad svými životními problémy. V mém životě jsem fungoval jako poradce pro mnohé, kteří procházeli rozvodem. Některé jsem znal od doby jejich sňatku, kdy byli šťastnější. Ale během rozvodového řízení si nemohli vzpomenout ani na jednu šťastnou událost ve svém vztahu. Jediné, co si pamatovali bylo to, na co stále mysleli. Byli naplněni hořkostí.

To neznamená, že nikdy spolu nebyli šťastni. To jen znamená, že se soustřeďovali jen na to proč nebyli šťastni, že měli pravdu oni a že ten druhý pravdu neměl. Jestliže si člověk přesně a jasně pamatuje něco, co se stalo před mnoha lety v jejich dětství anebo za mlada, svědčí to o hořkosti. A jediné řešení pro hořkost je se jí zbavit!

Jednou, když jsem byl v Dalasu, Texasu, zažil jsem něco překrásného. Dělal jsem přednášku v domě starého přítele, na kterou jsem pozval mnohé známé z jiných amerických států, které jsem předtím navštívil a ti přijeli do jeho domu v Dalasu. Můj přítel mě požádal mluvit na téma hořkosti. Když jsem skončil, přišla za mnou dvojice, kterou jsem poznal před osmi lety v Pullmanu, Washingtonu. Žena mi řekla: "Jsme svoji osm let. Během prvního roku našeho manželství jsem tím tížila denně svého manžela. Náš první rok manželství byl hrozný, protože jsem se dělila o svou hořkost se svým mužem." Potom mi ta žena řekla, že před sedmi lety jsem mluvil o

hořkosti a ona se jí zbavila. Jednou potom se setkala s jinou ženou, která byla take zahořklá vůči své matce a tak si pomyslela: "Já mohu té ženě pomoci tím, že se s ní rozdělím o naše společné zkušenosti. Šla jsem si s ní pohovořit, ale nemohla jsem si vzpomenout na žádné detaily...ztratily se z mé paměti. Všechno, co jsem jí mohla říci bylo, že jsem si pamatovala mnoho věcí, ale teď si na ně nemohu vzpomenout". Pán Bůh ji skutečně zbavil hořkosti.

Jednou jsem učil čtyř-týdenní kurs na téma manželství. Dal jsem inserát do novin a nevěděl jsem, kdo přijde. Přišla žena, která to doporučil její doktor. Abych pravdu řekl, nikdy v životě jsem neviděl někoho, kdo vypadal tak hořce, jako ona. Měla čtyřicet let nastřádané hořkosti. Zbavila se toho ten večer a domluvili jsme se na setkání příští den v knihkupectví, kde jsem pracoval. Přišla do obchodu a já jsem ji nepoznal. Vypadala úplně jinak. Setkali jsme se jen večer předtím, ale teď byla vnitřně čistá.

Co je to za problém? Proč se nezbavujeme hořkost? Když zalžu, mohu se k té lži přiznat a je mi odpuštěno. Na to abych se toho zbavil, musím si připustit, že ta lež je v mé vlastní duši. Stejně je to s hořkostí: Musíme si uvědomit, že je v naší duši. Ale místo toho, máme pokušení se dívat na pachatele. „Podívej se co *on* udělal!“ Toto je povaha hořkosti. Nato abych se jí zbavil, musím si uvědomit, že je to můj problém, dříve než se k ní mohu přiznat a opustit ji.

Ale vy řeknete: "Já nejsem zatrpklý, mně je jednoduše jen ublíženo." Ale symptomy pocitu, že nám bylo ublíženo jsou velmi blízké pocitu zatrpklosti. Víš, co je okamžitá zášť? Můžeš říct: „Není to hořkost - je to jen pocit ublížení." Ale blízký vztah existuje mezi pocitem ublížení a záští. Rozhořčení (zlost/zášť) se změní v hořkost.

Hořkost je zášť, které se člověk drží. Zežlukne a hnije. Je držena vevnitř a je čím dál tím hořší.

Články řetězů pokračují, spojují hořkost s nenávistí a biblický řečeno, nenávist souvisí s vraždou. Chci tím říci, že

bolest může vést k vraždě. Můžete namítnout, že toto učení je trochu přehnané. Ale jeho síla přichází z bible.

Čhceme ukázat *jak hříšná je hořkost*. Osoba naplněná záští si musí především uvědomit, že hořkost je závažné zlo. Znova řečeno, důvod proč se lidé nevypořádají s tímto hříchem je jejich přesvědčení, že to je hřích druhé osoby/pachatele. Satan říká: „Až přestane lhát, až přestane dělat to anebo ono, až se omluví, pak se budeš cítit lépe“.

Ale co když nepřestane? Co když nikdy nepřestane? Zůstaneš zahořklým/zlostným/nenávistným celý svůj život protože někdo jiný trvá na tom, že bude žít v hříchu? To je nesmyslné, můžete namítnout: „Já mu to odpustím, když mi řekne, že se omlouvá. Do té doby mám právo být naštvany/zahořklý. Až mi řekne: Promiň, je mi to líto, odpustím mu a všechno bude vpořádku!“ Nech ty stěny hořkosti stát a on jednoho dne přijde a řekne: „Promiň!“ Budeš mu pak moct odpustit? Ne, protože zloba, hořkost, a hněv neodpouštějí! Můžeš tomuto člověku odpustit když

se přijde omluvit jen v případě, že jsi na to připraven. Jestliže jsi připraven mu odpustit předtím, než se ti omluví, v tom případě nezáleží na tom jestli to řekne anebo ne. Jinak řečeno, zbavíš se hořkosti jednostranně. Nezáleží na tom, co ta druhá osoba udělá (anebo neudělá).

Jak už jsem se dříve zmínil, vypadá to, že hořkost vychází ze hříchu jiné osoby - ať už skutečného hříchu anebo jen takového, který si člověk sám představuje. Ale tak to je jen na pohled. Ve skutečnosti, hořkost je hřích, který stojí samostatně. Nezávisle na pachateli, osoba, která je naplněná záští, se rozhodla být zahořklou.

Ale vy namítnete: "Ne, on proti mně zhřešil a až se mi omluví, všechno bude vpořádku!" Ale to není pravda. Vím o případech, kdy se člověk druhému omluvil, ale ten přesto zůstal zahořklým a trpkým. Představme si, že vinník je mrtvý a nemůže se omluvit. Znam lidi, kteří jsou extrémě zatrpklí a jejich hořkost je vůči jejich rodičům, kteří zemřeli před mnoha lety. Ale hořkost a zášť

nezahynuly. Hořkost je hřích jen té osoby, která je zahořkla a nezávisí na druhých.

Navštívil jsem jednou státní vězení Walla Walla, abych tam strávil den s vězni. Bylo to kolem vánoc. Byl jsem tam asi tak šest hodin. Během odpoledne jsem byl v sekci maximálního zabezpečení a učil jsem o evangelizaci.

Jeden z přítomných se zeptal jak je možné se dotknout zločinců, kteří jsou jádru skutečně zatvrdlí. Myslel jsem si, že měl zkutečný zájem o tento druh evangelizace a tak jsem s ním o tom mluvil. Posléze jsem byl nějakou dobu v oddělení minimální bezpečnosti, v ochranné vazbě a jinde. Večer jsem šel zpátky do sekce maximálního zabezpečení abych mluvil na toto téma, téma hořkosti. Předpokládal jsem, že tam byli někteří, kteří v sobě hořkost nesli.

Stejný člověk, který měl zájem odpoledne vědět o evangelizaci, mi položil další otázku. Řekl: „Jak se můžete zbavit zášti vůči člověku, který nemilosrdně zbil vašeho

tříletého syna?" Dal jsem mu odpověď na jeho otázku a potom jsem řekl: „Víte , když se zbavíte své vlastní hořkosti, můžete tomu člověku pomoci aby nezbil jiné malé děti."

On odpověděl: „Ne, tomuto člověku není pomoci."

Já jsem řekl: „Jistě mu pomoci je!"

„Ne, ne!"

„Proč ne?"

„On už není mezi námi."

Tento vězeň toho člověka zavraždil. Zabil ho za to, co udělal jeho tříletému synovi - proto se dostal do vězení.

Ale přestože toho může zabil, *byl stále naplněn hořkostí*. Neboli, to že zášť vyjádřil, tím se jí nezbavil. Ani smrt se jí nezbavila.

Když někdo jiný řekne, že něčeho lituje, neznamena to, že nás to osvobodí od hořkosti. Jediné, co nás zbaví hořkosti je zpověď před Bohem, díky smrti a vzkříšení našeho Pána Ježíše Krista! *Toto je jediné řešení.*

Můžete říci, že ta osoba proti které jste zatrpkli zemřela před mnoha lety. Vy jste nezabili tu osobu, ne jako ten vězeň. Ale není mezi vámi dvěma jiný rozdíl; ta druhá osoba zemřela a vy jste stále zahořklí.

Jestliže ten člověk, který zemřel byl věřící, je s Pánem, je mu odpuštěno a je neposkvrněný. Vy jste dosud ten, který nosí vůči někomu, kdo jáásá v nebi, protože jeho jeméni je napsáno v knize života Beránka božího.

Jestliže ta osoba, která zemřela věřící nebyla, v tom případě je pod rozsudkem Boha, popsaným v 2.

Tesalonickým 1, 6-8:

A je spravedlivé, že Bůh všem, kteří vás utiskují, odplatí útiskem, a vás utiskované spolu s námi vysvobodí, až se zjeví Pán Ježíš z nebe se svými mocnými anděly, aby v plameni ohně vykonal trest na těch, kteří neznají Boha, a na těch, kteří odpírají poslušnost evangeliu našeho Pána Ježíše.

Římanům 12, 19:

Nechtějte sami odplácet, milovaní, ale nechte místo pro Boží soud, neboť je psáno: „Mně patří pomsta odplatím praví Pán.“

Bůh je spravedlivý a Bůh je ten, kdo zaplatí.

I kdyby tito lidé ještě žili, nemohli by se postarat o *vaši* hořkost a ani vy byste se jí nemohli zbavit tím, že byste je pronásledovali. Jsou mrtvi a je o ně už postaráno, buď jak buď. To necáívá vás naživu a s hořkostí, ve vaší vlastní bolesti a všech okolo vás, mnoho let. Vaše hořkost je *váš* hřích a nezáleží na tom, co si myslíte o jeho příčině. Bůh vám dovolí okusit prožitek odpuštění a radosti, který vám patří, když se omluvíte a přiznáte, že vaše hořkost je velký hřích proti Bohu.

Nesmíme se toho hříchu držet a nesmíme se o něj dělit s druhými. Zbývá jen jedno řešení a to je ten hřích přiznat jako velké zlo a musíme pokračovat ve zdovědi do míry do které je jí třeba.

Kdysi jsem měl přednášku v Monterey, Kalifornii, na US

Námořní postgraduační škole. Byl tam člověk, který měl skvělou reputaci jako učitel Bible. Byl důstojníkem u námořnictva, ale byl vynechán z povýšení do velení ponorky. Nebyl velitelem ponorky a byl zahořklý. Mluvil jsem o přiznání se k hříchu a hořkosti a jeho se to skutečně dotklo. Přišel za mnou a zbavil se hořkosti. Druhý den ráno mi řekla jeho žena: „Mám nového manžela.“ Měl v sobě hořkost vůči námořnictvu ale hřích byl jeho a ne námořnictva.

Amy Carmichael má poznámku ve své malé knížce nazvané JESTLIŽE: „Šálek oplývající sladkou vodou, nemůže rozlít ani jednu kapku hořké vody, jakkoliv náhle otřesený, „Jestliže je šálek naplněn vodou když je jím zatřesen, co se z něho vyleje? Skladká voda. A jestliže do šalku vrazíte silně, co se stane? Rozleje se víc sladké vody. Jestliže je člověk naplněn sladkostí a někdo do něho vrazí, co se z něho vyleje? Sladkost. Udery nezmění sladkost v hořkost! Změna od sladkosti v hořkost je zapříčiněná

něčím jiným.

Udery jen vylejí z nádoby to co už je v ní. Jestliže jste naplněni sladkostí a světlem a něco vás udeří, vyleje se z vás sladkost a světlo. Jestliže jste naplněni medem, vyleje se med. Jestliže se vyleje ocet, co to dokazuje? To ukáže jen to, co už v nádobě bylo. Jinak řečeno, velká hořkost není vůbec založena na tom, co nám někdo jiný udělal. Je to výsledek toho, co my děláme a kdo my jsme.

Před mnoha lety jsem pracoval u svého psacího stolu v naší ložnici. Moje žena Bessie byla v posteli a četla. To co jsem dělal já se mi nedařilo. Bessie mi něco řekla a já jsem se na ni hrubě obořil. To nebylo něco, co by věřící měl dělat. Podívala se na mě s úžasem, vstala a odešla z pokoje. Já jsem tam seděl a přemýšlel: „To neměla říkat. Podívej se na to, co řekla. Podívej, podívej, podívej se!" Vzalo mi to asi deset minut, možná déle. Zanevřel jsem na Bessie, ale ona jen „vrazila do šálku". To, co bylo v šálku/hrnku se vylilo.

Kdybych byl naplněn sladkostí a světlem, co řekla by bývalo nic neznamenal. Seděl jsem tam a myslel na to, co udělala. Já věděl líp, neboť jsem už chápal pravdu o hořkosti. Přesto však jsem myslel na její „hřích“, protože máme pocit zadostiučinění (i radosti) z toho, že můžeme obžalovat toho druhého. Někteří lidé toto dělají léta.

Nějakou dobu jsem tam seděl a pak jsem vstal a šel k mé straně naší postele, kleknul jsem si a řekl: „Pane, já jsem ten jediný, který chyboval. To byla moje hořkost a můj hřích. Já se k tomu přiznávám, odvracím se od toho a prosím Tě, odpusť mi.“ Vstal jsem a řekl: „Ale podívej se na to, co řekla.“ Znovu jsem si kleknul. „Bože, já se omlouvám za to, co jsem udělal. Já přijímám za to zodpovědnost. Byl to můj hřích a jen můj.“ Vstal jsem a řekl: „Bože, ve skutečnosti jen Ty a já víme, čím je to chyba.“ Zase jsem si kleknul. Klečel jsem čtyřicet pět minut až jsem se mohl konečně zvednout a neříci: Podívej se na to co řekla.“ Teď už si nepamatuji, co řekla a co jsem já dělal u

psacího stolu.

Nepamatuji si na detaily. Jediné na co si pamatuji je, že jsem konečně vstal. Ale co vím je, že jestliže bych se býval nepostaral o tu hořkost, *dodnes bych si přísně pamatoval co řekla*. To je povaha hořkosti.

K tomu, abych se jí zbavil si musím uvědomit, že je to zlo a že je to jen můj hřích a nikoho jiného. Nezbavím se jí, jestliže ta druhá osoba přestane v tom co dělá anebo zemře. Nezbavím se hořkosti žádnou jinou cestou než ji nazvat hříchem proti svatému Bohu, přiznat se k ní a přijmout odpuštění.

Můj problém spočívá v tom, že je pro mne těžké se přestat dívat na hřích druhého. Ale jenom sám ten fakt, že si myslím že problém druhého ukazuje na to, že to jeho problém není. Kdyby to byl jeho problém a já jsem byl naplněn sladkostí/něžností/jemností a světlem a nebyl já zahořklý, ležely by mi na srdci právo a blahobyť toho druhého. Mohl bych říci: „Chudák! Podívej se co udělal!

Kdybych já něco takového udělal, cítil bych se hrozně. On se skutečně musí cítit hrozně. Myslím, že půjdu a pomohu mu." Ale jestliže toto není má reakce, jsem zahořklý a je to můj hřích a ne jeho.

Já věřím, že tento hřích je hlavní překážkou obrození v Kdž se křesťané začnou přiznávat ke svým hříchům, budou schopni odpustit hříchy druhých.

Studijni průvodce: Jak Se Zbavit Hořkosti

Efeským 4, 31a 32 - 5, 1 - 2:

Veškerá hořkost, hněv, zuřivost, křik i urážky ať vás opustí spolu s veškerou záští. Buďte k sobě navzájem laskaví a milosrdní. Odpouštějte si navzájem, tak jako Bůh v Kristu odpustil vám.

Jakožto milované děti se řiďte Božím příkladem a žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás a vydal sám sebe za nás jako dar a oběť příjemně vonící Bohu.

Otázky k discuzi:

1. Co je hořkost?

2. Je hořkost hřích? Proč ano nebo ne?

3. Řekněte něco o situaci ve vašem životě, která vám způsobila pocit hořkosti.

4. Co je základem hořkosti? Záleží to na její velikosti?

Charakteristikou hořkosti je, že si pamatuje na detaily. Z tisíců situací a rozhovorů v našem životě, toto je ještě čerstvé v naší paměti. Pamatujeme si každou podrobnost, včetně slov, kterých bylo použito a i intonaci a nuance hlasu. Toto je díky opětnému opakování.

5 . Jak se může svět zbavit zlosti/hořkosti?

a.

b.

Prvním krokem k tomu abychom se zbavili hořkosti je si uvědomit, že jsme zahořklí. Důvod proč se lidé nevypořádají s hořkostí je protože si myslí že to hřích druhého.

6. Co od nás Bůh vyžaduje udělat se vším hněvem a hořkostí?
(Jakub 3, 14 - 16)

Je nemožné mít soucit s druhými a být k nim laskaví a zároveň v sobě nosit hořkost.

Zamyslete se nad situací, kde bojujete s hořkostí/ hněvem/záští. Jestli jste to ještě nepředali/nepodřídili Tatinkovi nebeskému, tak to udělejte a dovolte tak milosti Ježíše Krista aby vás naplnila. Požádejte Tatínka nebeského, aby vám ukázal praktické kroky, které můžete udělat pomocí Jeho Svatého ducha a tak se vypořádat s tímto problémem. Odpovězte s láskou tak, že budete aktivně následovat Kristův zákon odpouštění.

Buďte k sobě navzájem laskaví a milosrdní. Odpouštějte si navzájem, tak jako Bůh v Kristu odpustil vám. (Efeským 4, 32).